

pederes gennem Finansudvalget. Sådan er det. Så det er efter vores opfattelse en ny praksis, man ønsker at anlægge her.

Når hr. Ole Sohn siger, at sagen om det sociale råd, som der er ønsket 4 mio. kr. til, ønskes behandlet i Folketingssalen, så bakker vi selvfølgelig op om, at det skal behandles i Folketingssalen og i fagudvalget. Men vi skal bare sige, at det da samtidig er en ny linje, man anlægger for, hvad der så skal behandles i Finansudvalget, og hvad der skal behandles andre steder. Det er da noget, vi selvfølgelig vil konfrontere hr. Ole Sohn og andre med i forbindelse med andre sager og spørge, hvorfor de så ikke også skal behandles i Folketingssalen, sager, som altså er langt mere vidtrækkende, og hvorom man kan sige, at de handler om langt, langt flere af skatteydernes midler, som ellers med hr. Ole Sohns velsignelse blot ville blive ekspederet igennem Finansudvalget. Så det er da noget, vi ønsker at sætte fokus på fremover.

Kl. 10.45

I forhold til det med åbne samråd har jeg givet tilsagn om, at vi i Finansudvalget tager en drøftelse af det og finder ud af, hvordan vi rent praktisk kan tilrettelægge de ting. Jeg er fuldstændig med på, at vi i Finansudvalget skal have så åben en behandling af sagerne som overhovedet muligt. Jeg har ikke hørt nogen, der ønsker at begrænse offentlighedens adgang til indsigt i, hvad Finansudvalget sidder med.

De eneste gange, vi har med sådan nogle ting at gøre, er på regeringens foranledning, og det er jo også den tidligere regering, der har bedt om, at sager bliver behandlet i Finansudvalget uden offentlighedens indsigt. Det er ikke ofte med vores billigelse. Vi ønsker jo, at offentligheden har maksimal indsigt. Så det kommer vi ganske givet tilbage til efter den diskussion, der har været her i dag.

Formanden:

Hr. Jørn Jespersen som ordfører.

Jørn Jespersen (SF):

Når hr. Thulesen Dahl siger, at han ønsker så stor åbenhed i denne her sag som muligt, så minder det mig lidt om det udtryk, man somme tider bruger i Jylland, når man siger, at man ønsker tingene gjort så lovligt som muligt.

Men bare for at afslutte procedurediskussionen, som jo dybest set ikke er det, det handler om, vil jeg bare faktisk oplyse, at forløbet i denne her sag i Folketingets Miljøudvalg har været,

at formanden for Folketingets Miljøudvalg som et lyn fra en klar himmel onsdag sidste uge meddeler, at man nu ønsker meget hurtigt, hvad normal praksis er, at lukke for spørgsmål.

Så finder formanden ud af, at det kan man ikke uden videre gøre, det skal sættes på dagsordenen, og indkalder derfor til et ekstraordinært møde torsdag. Her beslutter et flertal brutalt, at nu er der lukket, langt tidligere end normal praksis er.

Sidste frist for at stille spørgsmål var så i fredags kl. 12.00. Det vil sige, at samtlige spørgsmål, og der er stillet 43 i Folketingets Miljøudvalg, skulle være besvaret af ministeriet og ministeren i løbet af mandagen, dvs. hen over en weekend til aflevering i Folketinget mandag, hvorefter partierne forventedes at forholde sig til svarene på 43 spørgsmål i løbet af mandag aften. Det blev så gjort noget lettere af, at der ikke var nogen svar, men bare en henvisning til et svar, der sagde, at spørgsmålene ikke var relevante.

Så skal der afgives betænkning tirsdag kl. 10.00. Fra udvalget beslutter torsdag til den efterfølgende tirsdag er hele proceduren tromlet igennem.

Jeg vil spørge, om formanden for Folketingets Miljøudvalg rent faktisk kan bekræfte den fremstilling af sagsforløbet, som jeg har givet her.

Så vil jeg sige rent indholdsmæssigt om denne her sag: Det er dybt beklageligt og meget ærgerligt, at den måde, regeringen har ført sig frem på, har forhindret en ordentlig, saglig, seriøs debat omkring anvendelse af miljøøkonomi i dansk miljøpolitik.

Jeg tror, at vi alle sammen er interesseret i at diskutere styrkelse af miljøøkonomi. Det var jo også en udvikling, der var i gang under den tidligere regering, hvor vi på DMU, på Landbohøjskolen, på DTU arbejdede med miljøøkonomi og forsøgte at styrke forskningsmiljøerne med henblik på at få bedre beslutningsværktøjer i miljøpolitikken. Den udvikling var i gang. Vi har alle sammen givet tilsagn om, at den vil vi gerne styrke.

Så kommer der det mest ubehjælpelige aktstykke, man længe har set, hvor regeringen beder om at få 10 mio. kr. til et institut, som man ikke ved, hvad skal lave, og som der ikke foreligger noget kommissorium for, samtidig med at Bjørn Lomborg går rundt i pressen og siger, at det er hans idé, og at han sådan set også regner